

Jednota může být jedině plodem modlitby

V pravidelné týdenní katechezi se papež zaměřil na Týden modliteb za jednotu křesťanů. Poznamenal, že „modlit se na tento úmysl znamená, že na uskutečnění jednoty nestačíme my, se svými silami. Jednota je především dar, milost, o niž je třeba prosit modlitbou.“

21.01.2021

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

V této katechezi se zastavím u *modlitby za jednotu křesťanů*. Právě v týdnu od 18. do 25. ledna totiž k Bohu stoupá prosba o dar jednoty za překonání skandálu rozdělení mezi věřícími v Ježíše.

On za ně po Poslední večeři prosil, »ať jsou všichni jedno« (*Jan 17,21*). Tuto modlitbu, která předcházela Umučení, bychom mohli nazvat Ježíšovou duchovní závětí. Povšimněme si však, že Pán učedníkům jednotu nepřikázal. Nepronesl k nim ani žádnou přednášku, odůvodňující její požadavek. Nikoli, *modlil se*. Prosil za nás Otce, abychom byli jedno. To znamená, že na uskutečnění jednoty nestačíme my, se svými silami. Jednota je především dar, milost, o niž je třeba prosit modlitbou.

Každý z nás ji potřebuje. Uvědomujeme si totiž, že nejsme schopni uhlídat jednotu sami v sobě.

Také apoštol Pavel v sobě pociťoval drásavý konflikt mezi chtěním dobra a náklonností ke zlu (srov. Řím 7,19). Pochopil tak, že kořen tolika rozdělení kolem nás – mezi jednotlivci, v rodině, ve společnosti, mezi národy a také mezi věřícími – je v našem nitru. Druhý vatikánský koncil praví, že „nevyrovnanosti, jimiž trpí dnešní svět, souvisí s hlubší nevyrovnaností, jež tkví v srdci člověka. V člověku samém je mnoho činitelů, které se mezi sebou střetávají. [...] Proto trpí vnitřní rozpolceností, ze které také vzniká tolik a tak vážných rozbrojů ve společnosti“ (*Gaudium et spes*, 10). Řešením této rozpolcenosti tedy není odporovat někomu, protože rozbroj plodí další rozbroj. Zjednání opravdové nápravy začíná prosbou Boha o pokoj, smíření a jednotu.

Platí to především pro křesťany: jednota může být jedině plodem modlitby. Diplomatické snahy a

akademické dialogy nestačí. Je třeba je rozvíjet, avšak samy o sobě nepostačují. Ježíš to věděl a otevřel nám cestu tím, že se modlil. Naše modlitba za jednotu je tedy pokornou, leč důvěřivou *účastí na modlitbě Pána*, který přislíbil, že každou modlitbu, konanou v Jeho jménu, vyslyší Otec (srov. *Jan 15,7*). Tady se můžeme ptát: „Modlím se za jednotu?“ Je to Ježíšova vůle, ale pokud si probereme úmysly, za něž se modlíme, pravděpodobně zjistíme, že za jednotu křesťanů jsme se modlili málo a možná vůbec. Na ní však závisí víra ve světě. Pán totiž prosil o jednotu mezi námi, »aby svět uvěřil« (*Jan 17,21*). Svět neuvěří, budeme-li ho přesvědčovat platnými argumenty, nýbrž budeme-li dosvědčovat lásku, která nás pojí a sbližuje se všemi.

V této době velkého strádání je ještě nezbytnější modlit se, aby nad konflikty převážila jednota. Je

naléhavě třeba odkládat stranictví k prosazení obecného dobra, a základem toho je náš dobrý příklad. Je nezbytné, aby křesťané pokračovali v cestě k plné, viditelné jednotě.

V posledních desetiletích se díky Bohu pokročilo hodně vpřed, ale je zapotřebí vytrvat v lásce, v modlitbě, s důvěrou a neúnavně. Tuto cestu podnítil Duch svatý v církvi, křesťanech a nás všech, a už se po ní nebudeme vracet zpět. Máme se ubírat stále vpřed.

Modlit se znamená bojovat za jednotu. Ano, zápasit, protože náš nepřítel, ďábel, jak říká slovo samotné, je ten, kdo rozděluje. Ježíš prosí Ducha svatého o jednotu, o utváření jednoty. Ďábel rozděluje, protože je to pro něj výhodné; podsouvá rozdělení všude a všemi způsoby, zatímco Duch svatý vždycky přivádí k jednotě. Ďábel nás obvykle

nepokouší vysokou teologií, ale slabostmi bratří. Je lstivý, zveličuje chyby a vady druhých, rozsévá nesvornost, vyvolává kritiku a tvoří frakce. Boží cesta je jiná. Bůh nás bere, jak jsme, velice nás miluje, ale miluje nás takové, jací jsme, a takové nás také přijímá – rozdílné a hříšné – a ustavičně podněcuje k jednotě. Můžeme si to ověřit na sobě a ptát se, zda na místech, kde žijeme, podněcujeme konflikty anebo zápasíme o růst jednoty za pomoci nástrojů, které nám daroval Bůh, tedy modlitbou a láskou.

Konflikt se naopak sytí klevetami a pomlouváním druhých. Klepy jsou tou nejpříhodnější ďáblovou zbraní, kterou rozděljuje křesťanské společenství, rodinu, přátele, a to navždy. Duch svatý ustavičně podněcuje k jednotě.

Téma tohoto Týdne modliteb se týká právě lásky: „Zůstaňte v mé lásce a

ponesete hojné ovoce.“ (*Jan* 15, 5-9). Kořenem společenství je Kristova láska, která nám umožňuje překonávat předsudky, abychom v druhém spatřovali bratra a sestru, které máme mít vždycky rádi. Pak objevíme, že křesťané jiných vyznání se svými tradicemi a dějinami jsou Boží dary, přítomné na území našich diecézních a farních komunit. Začneme se modlit za ně a pokud možno s nimi. Tak se budeme učit mít je rádi a vážit si jich. Modlitba, jak připomíná koncil, je duší ekumenického hnutí (srov. *Unitatis redintegratio*, 8). Ať je tudíž modlitba východiskem, abychom Ježíši pomáhali uskutečňovat Jeho přání, aby všichni byli jedno.

RadioVaticana.cz / Rome
Reports

pdf | dokument generován automaticky
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/
katecheze-papez-frantisek-modlitba-
jednota-krestanu/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/katecheze-papez-frantisek-modlitba-jednota-krestanu/) (06.08.2025)